

Szabó T. Anna

KÓRHÁZ

(1)

Azt mondják, tessék várni.
Álljanak sorba, kérem.
Ne tessék kiabálni.
Egyszerre egy beszéljen.

Nővérke, drága, várjon.
Igen, holnap is rendel.
Dolgozunk, ne zavarjon.
Megbolondul az ember.

Maga mióta vár itt?
Már háromszor mütöttek.
Azt mondják, úgyis mindegy.
Ide se jövök többet.

(2)

Többé se ide, se hova.
Téridő-onkológia.
Tolókocsiban a kopasz nő,
tudja, hogy meg kell halnia.

Szeme se rebben, úgy figyel.
Befele néz, hogy múljon el.
Számlálgatja a sejteket.
Erősen fogja, meg se rezdül
a kórszövettani lelet.

Feledi, mennyi baja volt,
hogy élni milyen bonyolult,
most már csak egy a vágya –
jól megfogózni, nem beállni
a félholtak sorába.

Ha egyszer visszaengedik,
egy szóval sem panaszkodik,
mindenkivel kibékül,
megbocsátja a vétkeik,
jaj csak ne így, jaj csak ne itt –
kapaszkodik és szédül.

A TÉLIKERTBEN...

A télikertben ül, kinéz a parkra.
Valaki épp a pálmákat csodálja.
Oldalvást ül, a hasán a keze.
Nem szól, de félig nyitva van a szája.

Már sűrűsödik a beszélgetés,
kövér aranyhal úszik át a füstön.
„Ósfák... Két kertész...”, mondja valaki.
A karfához ér. Ragacsos a rattan.

Kávé jön aztán, hófehér kötény.
Kavarja, szédül, nem érti, mit beszélnek.
Fekete, forró örvény. Keserű.
Hallgatja: zúg a fülében a vére.

Az üvegtető mögött ott az ég,
sötét és sűrű varjúraj vonul.
A károgást csak hozzáképzeli:
néz üres szemmel, mozdulatlanul.

Ottlik Géza

TOVÁBBÉLŐK (II)

3

A hálóterem felső végében volt egy elfüggönyözött kis fülke. Itt aludt a tiszthelyettes. Velük maradt éjszakára is, sőt másnap egész nap szakadatlanul velük volt, nem számítva azt a negyedórát uzsonnaidőben, amikor lekváros kenyereikkel szétoszolhattak a nagy gyakorlótér farakásai körül. Ezt az időt felhasználhatták volna beszélgetésre, mert Bognár eltűnt a gazdasági épületek irányában, Damjáni azonban, jóllehet reggel óta jóformán egy szót sem váltott a többiekkel, inkább leült egy padra egymagában, és kenyeret rágcsálva, gondolatok nélkül, megkönnyebbülten bámulta a tiszta őszi égboltot. Úgy vette észre, a többiek se nagyon beszélgetnek. Egyiküket sem találta eddig különösebben rokonszenvesnek. Fáradt is volt; a tiszthelyettes szünet nélkül csináltott velük valamit, vagy oktatta őket valamire, s az unalom, Bognár zajos hangjának és jámbor földművesarcának egyhangúsága kifárasztotta.

Ezt a negyedórát használhatta volna föl arra is, hogy levesse a cipőjét, és megigazítsa